

HISTORIE V DATECH

- 1 Vyvraždění Slavníkovců na hradě Libici
  - a) 992
  - b) 998
  - c) 995
- 2 Bitva u Slavkova
  - a) 1802
  - b) 1805
  - c) 1824
- 3 Požár Národního divadla
  - a) 1868
  - b) 1883
  - c) 1881
- 4 2. pražská defenestrace- České stavovské povstání
  - a) 1618
  - b) 1624
  - c) 1632
- 5 Bitva u Kresčaku
  - a) 1425
  - b) 1346
  - c) 1354
- 6 Vymřeni Přemyslovců
  - a) 1308
  - b) 1304
  - c) 1306
- 7 Vstup ČR do NATO
  - a) 1999
  - b) 1998
  - c) 1997
- 8 Bitva u Lipan
  - a) 1436
  - b) 1426
  - c) 1434
- 9 Bitva na Moravském poli
  - a) 1274
  - b) 1278
  - c) 1268
- 10 Poprava 27 českých pánů na Staroměstském náměstí
  - a) 1621
  - b) 1627
  - c) 1624

1- c / 2- b / 3- c / 4- a / 5- b / 6- c / 7- a / 8- a / 9- b / 10- a

HŘIVNA

říjen 2012

2012 / 21

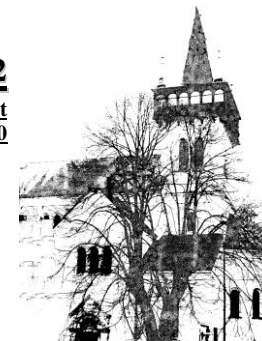
www.farnost.semily.net

administrátor farnosti - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH), v Tatobitech (TT), v Loukově (LK) nebo v Roprachticích (RP)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech

od 15.10.2012 do 28.10.2012

den	hod.	úmysl
15.10.	pondělí	-----
16.10.	úterý	KA 18:00 za živé a zemřelé z rodu Bezděkových
17.10.	středa	Památka sv. Ignáce z Antiochie KA 8:00 za ☩ Hedviku Fabiánkovou a manžela Josefa
18.10.	čtvrtek	Svátek sv. Lukáše, evangelisty KA 8:00 za Františku Nehybovou
19.10.	pátek	KA 8:00 za ☩ Bohumilu Bažantovou
20.10.	sobota	DD 13:30 za farníky KA 18:00 za ☩ Elišku a Zdeňka Kmínkovy
21.10.	neděle	MISIJNÍ NEDĚLE KO 8:30 za ☩ Marii Luksovou a manžela TT 10:00 <i>slavnost posvěcení kostela</i> na úmysl CH 15:00 na úmysl
22.10.	pondělí	-----
23.10.	úterý	KA 18:00 za živé a zemřelé členy rodiny Hubových
24.10.	středa	KA 8:00 za zdraví a Boží pomoc pro Štefánii Hřebíkovou
25.10.	čtvrtek	KA 8:00 za ☩ Zdeňka Stehlíka
26.10.	pátek	KO 18:00 za ☩ Štefánii, Štefana a Jana
27.10.	sobota	DD 13:30 za farníky KA 18:00 za ☩ rodiče
28.10.	neděle	30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ KO 8:30 za Václava Boudu, manželku a rodiče z obou stran TT 10:00 na úmysl
neděle	21.10.	po mši svaté v 8:30 se bude konat misijní jarmark, na kterém budou děti zapojené do Misijního díla děti prodávat své drobné výrobky, bylinky, čaje, štrůdl..... Výtěžek bude věnován potřebným dětem z chudých oblastí.
neděle	28.10.	začíná zimní čas - hodiny si vrátíme o jednu hodinu zpět (ze 3:00 na 2:00)

SVATÝ LUKÁŠ (18.10.)

Patron: lékařů a umělců, notářů, knihařů, řezníků
Atributy: okřídlený býk, pero a kniha nebo svitek, bývá zobrazován jako malíř obrazu Panny Marie

Svatý Lukáš je evangelista, kterému je připisováno Evangelium podle Lukáše a Skutky apoštolů. Kromě toho je mu přisuzováno autorství několik obrazů Panny Marie.

Narodil se na počátku letopočtu v Antiochii na dnešním území Sýrie. Původním povoláním byl lékař a malíř. Dle svých slov se nikdy nesetkal s Ježíšem. Až později jej oslovilo Kristovo učení a humanismus křesťanství.

Z vědeckých poznatků vyplývá, že byl robustní postavy, vysoký 163 cm – 165 cm a měl krevní skupinu 0. Okolo roku 50 se připojil k apoštolu Pavlovi, kterého 17 let doprovázel. Působil jako zvěstovatel víry zejména v achajské Boiotii.

Zemřel stářím ve věku 84 let a pohřben je v Thébách.. Jeho ostatky (lebka) byly přivezeny do českých zemí Karlem IV. a jsou součástí Svatovítského pokladu v Praze. Zbytek ostatků je v italské Padově.

BLAHOŘEČENÍM TO NEKONČÍ. MODLEME SE ZA EVROPU

V sobotu 13. října 2012 v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha proběhlo beatifikace (blahořečení) čtrnácti pražských mučedníků - františkánů. Tito bratři v roce 1604 přišli do zdevastovaného konventu v centru Prahy, aby jej postupně osídlili a opravili. Pozoruhodné je, že se komunita skládala z bratří různých národností Evropy, byli zde čtyři Italové, Španěl, Francouz, Belgičan, Holanďan, Němci a Češi. V roce 1611 byla tato komunita zmasakrována během rabování po tzv. vpádu pasovských.

Událost jejich blahořečení je jistě také Boží odpovědí na níže uvedenou modlitbu, jejímiž slovy se současní bratři františkáni snažili umocnit oficiální žádost o blahořečení svých umučených spolubratrů a tím pokračovat v jejich misijním díle.

Vytvoření této modlitby byl jeden z prvních kroků Menších bratrů františkánů, kterým zahájili obnovení procesu blahořečení Čtrnácti pražských mučedníků po roce 1989. Původní modlitba zněla takto:

Všemohoucí věčný Bože, ty jsi povolal z různých evropských národů své služebníky Menší bratry k apoštolské službě do pražského kláštera. Svým životem a smrtí vydali svědectví pravé víře. Prosíme tě, aby Evropa, odchovaná křesťanstvím, vytvářela svornou rodinu, v níž se respektují práva lidské osoby. A dopřej nám též, aby Svatý stolec zapsal jména těchto čtrnácti umučených řeholníků do seznamu blahoslavených. Ke chvále Kristově. Amen.

Byli vyslyšeni a papež Benedikt XVI podepsal letos na jaře dekret jejich blahořečení. Tím však by kapitola o lásce a smrti za nás obětované rozhodně neměla končit. O tom, jak a za jakých okolností k této události došlo (15. února 1611) bylo napsáno mnoho historických studií, odborných dokumentů a publikací, ale vlastní záměr a touha misionářů-františkánů z různých evropských národností nikde zdůrazněny nejsou.

V této modlitbě je několika prostými slovy vyjádřeno hlavní misijní poslání Pražských mučedníků, které chtěli v Praze, v srdci Evropy, prosazovat. Jejich zmarněná touha změnit neutěšený stav ve vztazích lidí zde žijících, by se měla stát podnětem k pokračování v modlitbě i v prosbách a tím přispět k naplnění změny, o kterou Pražští mučedníci usilovali.

Pokračovat v jejich odkazu modlitbou a prosbami za takovou věc může každý. Je až zarážející, jak jsou slova modlitby aktuální výzvou pro současnost. Je jasné, že mimo poslední prosbu v modlitbě nebylo zatím dosaženo vyslyšení ani podstatných změn, o které Pražští mučedníci-misionáři tenkrát usilovali.

Přáním nás všech by bylo, aby tento akt přinesl podobné společenské změny, jaké přineslo svatořečení Anežky Přemyslovny České v roce 1989.

Modleme se tedy dál společně těmito slovy a prosme, „aby Evropa, odchovaná křesťanstvím, vytvářela svornou rodinu, v níž se respektují práva lidské osoby“. Máme přece stále dost možností a způsobů, jak vydávat svědectví, každý svými skutky směřujícími k tomu, aby mučednická smrt Čtrnácti pražských františkánů, včetně jejich odkazu, nebyla zbytečná ani opomenuta.

(www.pastorace.cz)

LOKOMOTIVA

Člověk, který se o Boží vůli pro svůj život nezajímá, se vydává v nebezpečí, že prosupí svou pozemskou pouť jako parní lokomotiva. Ta sice táhne a na chvíli po sobě zanechá i jiné výrazné stopy (produkuje totiž notný rámus a čmoud), ale její účinnost je údajně něco kolem pouhých pěti procent. Na pohyb vpřed spotřebuje jen nepatrné množství energie, zbytek jde nevyužitý do vzduchu.

Něco podobného se nám může stát v životě a dokonce i v životě vědomě zasvěceném službě Bohu a lidem. Přesněji řečeno, s námi to bývá ještě horší: parní lokomotiva se alespoň pohybuje směrem, kterým má – ale u nás lidí to nebývá tak jisté. Můžeme vykazovat nízkou účinnost, a navíc jet špatným směrem. Snad bude ku prospěchu ocitovat poněkud drsná slova sv. Jana od Kříže o přehnané aktivitě v duchovní službě. Je třeba předeslat, že se tento světec nevznášel v neustálé levitaci někde u stropu klášterní kaple, jak by si někdo mohl myslet, když jde o uznávaného mystika; byl velice pracovitý a činný v církvi své doby:

„Ti, kdo jsou velice aktivní a chtěli by obsáhnout celý svět svými kázáními a svými podniky (vnějšími skutky) ať pamatují, že by byli církvi k většímu užítku a Bohu mnohem přijatelnější kdyby alespoň polovinu svého času zůstávali s ním v modlitbě. Tehdy by určitě s menší námahou dosáhli jedním podnikem více než skrze tisíc podniků, pro zásluhu své modlitby a skrze duchovní sílu v ní získanou; jinak se všechno omezí na marné bušení kladivem a vykoná se jen o málo více než nic, někdy dokonce nic a navíc škoda.“

Parní lokomotiva by se rozhodně mohla stát zajímavým námětem k rozjímání pro všechny tzv. osobnosti, ať už politické, kulturní nebo církevní scény: ‚rámus‘, který dotýčný nadělá a z něho plynoucí popularita nejsou nutně úměrné jeho skutečnému přínosu pro lidstvo.

(Kateřina Lachmanová)

Když budu chtít popsat místní auta, tak musím říci jediné. Kromě diplomatických značek, jsem snad neviděl auto, které by nebylo ťuklé, oděné, pospravované, ... Jak jsem již napsal, provoz je v Káhiře mnohem divočeji než v Římě. A to italská nátura je pověstná svou pocitovou jízdou s občasným respektem dopravního značení. V Káhiře jde v podstatě vždy o pocitovou jízdu. Přechody pro chodce tu v podstatě neexistují. Chodec přechází kdekoli se mu to hodí. Pochopitelně v obrovském provozu je třeba si dát veliký pozor. O to více je třeba si dát bacha při překračování několika proudové dopravní tepny. Je třeba stále koukat ve směru odkud auta přijíždějí, abyste tak navázali pomyslný oční kontakt s řidičem.

Nádhernou kulisou Káhiry je neustálé troubení. Již jsem Vám psal, že když jsem jel taxikem z letiště, udělalo to na mne hluboký dojem. Neustálé troubení, zvonění, problikávání, to vše nějak ke káhirskému dopravnímu provozu patří. Ono jde totiž v každém případě o bezpečnost mnoha účastníků. Například, když jdu pěšky jednosměrnou ulicí tak míjím po obou stranách zaparkovaná auta, po chodníkú se z mnoha důvodů jít v podstatě nedá. Řidiči, který se řítí stejnou jednosměrnou ulicí již z cca 50 metrů začne na mne troubit – to abych mu tam neskočil, abych si dával pozor, že projíždí. To samé dělá motorkář. Cyklista zvoní - pokud má zvonek. Pokud zvonek na kole nemá, pak halasně volá! Večer, když se zešerí, pak troubení poněkud ustane, za to se vyrojí problikávání všemi světly, zvláště těmi dálkovými. A to za stejným účelem

jako troubení ve dne! Také jsem si všiml, že auta, motorkáři a cyklisti takto na sebe upozorňují, když se blíží k postranní uličce, která se napojuje. Opět tak o sobě dávají vědět, aby někdo z postranní uličky nechtěl vyjet a neohrozil by všechny přítomné.

Zamiřme ke krivolakým a uzounkým uličkám a pěší turistice v ní. První co člověka udeří je zápach! Nebudu chodit kolem horké kaše dlouho, zkrátka člověk v těchto uličkách cítí všechno: od rozlitého benzínu, startujícího motoru auta, psích i lidských výkalů, přes nelibou vůni starých odpadků, leckdy vtíravý lidský pot, zatuchlost starých budov a jejich koutů, občas, ale ucítí i vůni parfému, či ovoce, oděr kávy, nebo všudypřítomných vodních dýmek. Na druhém místě si jistě všimnete všudypřítomného prachu a špíny. Větší část prachu je přejemný hnědo-oranžovo-žluto-červený saharský písek, který pokrývá téměř vše v jemném povlaku. Když se například podívám ze svého okna, vidím scenérii rovných střech několika blízkých činžáků, na jejich střeších je připevněna řada satelitů. Tak jako v Římě, i zde v Káhiře platí – co byt, to vlastní anténa či vlastní satelit. Všechny satelity, původně bílé či smetanové, mají nyní barvu tohoto hnědočerveného jemného saharského pisku. Kam se poděla čistě bílá?

Zde prozatím skončím a přidám závěrem jednu úsměvnou historku. Inu šel jsem se projít po az-Zamálku a pojednou jsem spatřil pár běžících lidí. Jeden z nich měl minimax. Když jsem zahrnul za roh, stál jsem před školou, zrovna skončila denní dávka vzdělání a děti se rozcházely do svých domovů, nebo čekaly na odvoz. Ovšem zároveň, někde zde – buď ve škole, nebo v bezprostřední blízkosti – hořelo! Těch pár běžících lidí, vč. toho pána s minimaxem jsem zahlédl opodál. Halasně gestikovali a ukazovali kamsi. Po chvíli jsem i slyšel přibližující se hasičské auto. Je zajímavé, že jsem ani kouř, ani plameny neviděl. Napadlo mne: co tu budu stát – vždyť stejně nemohu pomoci, o životy rozhodně nejde a lidí je tu dost. Pokračoval jsem tedy v cestě uzounkou uličkou, ve které po obou stranách stála zaparkovaná auta. V dále jsem viděl, jak se ke mne přibližuje ono houkající hasičské auto. Na poslední křižovatce se však nějak zadržlo. Zastavilo, houkalo, popojíždělo vpravo, vlevo, dozadu, dopředu. Řidič vykukoval a najednou zabrzdil. To jsem byl již nějakých 20 metrů od něho. Z auta vyskočili dva hasiči a přeběhli silnici. Začali na mne a na pár kolem stojících chlapů mávat, ať jim jdeme pomoci s posunutím zaparkovaného auta. Chopil jsem se této situace, jako správný chlap a utíkal jsem pomoci. Auto jsme ve čtyřech rozhoupali a „přenesli“ o půl metru blíže ke zdi. Hasiči naskočili a auto projelo... sice urvalo přenesenému auto zrcátko, ale komu to vadí? Hlavně, že požár byl po chvíli zneškodněn, jak tedy pevně doufám. A co z toho plyne? I takto se dá stát (ne)dobrovolným hasičem! Můj kamarád Vláďa Buchtů - vysloužilý hasič, vášnivý golfista a kinematografový promítač by jistě ze mne měl radost! Jeho syn Štěpán, jakbysmet!

Svatý Floriáne, patrono hasičů, prosíme oroduj za zemřelého Jirku Kocourka, semilského hasiče, skvělého chlapa, dobrého manžela a tátu, a velkého kamaráda mnoha z nás!

Váš i Kristův, poutník a (ne)dobrovolný káhirský hasič, Lukáš

Z VRABČÁKU K NILU

Díl pátý: O arabštině i o křesťanských Arabech či arabských křesťanech

Než popáté začnu, ještě jednou se chci moc omluvit, že je v těchto textech velké množství gramatických a stylistických chyb. Jako každému jazyku, i češtině se člověk musí naučit. Žel já v tuto dobu na to nemám čas. Češtinou a její gramatikou jsem nikdy plně neoslňoval, proto mi prosím tuto stránku odpusťte a buďte velkorysí!

Než jsem odjel, tak mi několik kněží a několik věřících popřálo k mé daleké cestě toto: „PROSÍM TĚ, NESTAŇ SE MUSLIMEM!“ Přestože nechci zpochybňovat dobrou vůli těchto lidí, chtěl bych se nyní zaměřit na kořen tohoto přání. Domnívám se totiž, že odráží velice nebezpečný a chybný postoj. Tento typ myšlení totiž vychází z představy, že jiná kultura a jiné náboženství jsou celé ve své podstatě špatné a jsou podobné nebezpečné infekci. Už poznání tohoto jiného náboženství vede ke smrti! Aplikuji-li to na můj případ, pak jde v očích tohoto typu myšlení o to, že jsem ve velkém nebezpečí, že se stanu muslimem, protože 1) pobývám v muslimské zemi, 2) studuji muslimské náboženství a 3) studuji arabský jazyk.

Protože se setkávám i s jinými taktéž naprosto hloupými před-porozuměními, nepravdivými předsudky a falešnými informacemi ohledně arabského světa, rozhodl jsem se nyní napsat pár slov o problematice arabštiny a o Arabech obecně. Zcela jistě se někdy příště k problematice vrátím, proto nyní jistě neřeknu vše. Problému se dotknu jen z jedné strany.

V prvé řadě prosím, abychom neztotožňovali Araby s muslimy! Zatímco Arabové jsou etnická skupina semitského původu rozšířená především v sev. Africe a na Blízkém východě, muslimem se rozumí příslušník islámského náboženství. V podstatě ve všech arabských zemích byli či dodnes jsou početné komunity žijících a praktikujících křesťanů – jde tedy o arabské křesťany, z nichž většina se řadí mezi tzv. starobylé církve křesťanského Východu. Mnozí z nich jsou dokonce sjednoceni s Římem a uznávají primát papeže. Nalézáme je v Iráku i v Íránu, v Kuvajtu, v Jemenu, v Sýrii, v Libanonu, v Egyptě, v Jordánsku... V současné době na světě žije cca 12 milionu arabských křesťanů. Často se my – Evropané - dopouštíme chyby, když říkáme, že nás „Arabáci srovnají se semí“. Nejen, že jde o hnsný rasově motivovaný vulgarismus, ale jde o nesmyslnou hloupost. Arabští křesťané nás opravdu nechtějí nijak převálcovat! Žel právě velice často tuto větu slyším od nás křesťanů! Tak tedy ještě jednou a jasně: všichni Arabové nejsou muslimy, tak jako všichni muslimové nejsou Araby! Ne každý Arab je muslim a ne každý muslim je Arab! Křesťanství i islám se rozšířilo po celém světě, i mezi Araby tedy nalezneme křesťany, jakož i mezi Evropany, Američany a Asiaty nalezneme muslimy. Jestliže tedy papež v polovině září navštívil Libanon, navštívil zde přítomné arabské křesťany! V jeho promluvách jsme pak slyšeli výzvy k tomu, aby se křesťané Blízkého Východu zasazovali o mír a pokoj ve zdejších končinách. Papež tato slova adresoval v prvé řadě arabským křesťanům, v Libanonu šlo zvláště o zde přítomné tzv. maronity, ale jistě i o chaldejskou církev v Iráku, o asyrskou církev v Sýrii,...

Možná stojí za připomenutí, že křesťanští Arabové ještě před příchodem islámu zavedli arabské písmo! I v době rozvinitu islámu byli křesťanští Arabové vidět, tak např. v 9.-11 století se zapálenými muslimskými učenci ochraňovali helénské myšlení ve filosofii, v lékařství, či v astronomii...; ve středověku komentovali klasické autory a latinský svět tehdy přicházel právě k arabskému muslimskému i křesťanskému světu, aby se od něho v mnohém poučil; mnohem dříve byly do arabského jazyka z řečtiny a někdy i ze syrštiny přeloženy Aristotelovy či Platónovy texty; v 18. a 19. století pak křesťanští Arabové stáli u zrodu tzv. arabské renesance, kdy přivedli modernu do arabského světa. Dodnes se dochovalo velké množství starověké křesťanské literatury psané arabsky. Za zmínku stojí množství dochovaných disputací mezi blízkovýchodními biskupy a muslimskými chalífy a imámy nejčastěji z 9-11. století. Tyto disputace se týkají všech zásadních témat islámsko-křesťanského dialogu: Ježíše, dvojí přirozenosti Krista, Nejsvětější Trojice, proroka Muhammada, prorokům ve Starém Zákoně, kříže, spásy, zmrtvýchvstání.

Nyní se vraťme k arabskému jazyku a hlavně důvodu proč ho studovat: po několika mších v arabštině mohu s klidným svědomím říci, že je arabština nádherný jazyk. Po minutách poslechu se nám zdá, že arabsky mluvící jedincem chrlí. Po nějakém delším čase se však rozprostře pestrá mozaika zvuků, které po čase identifikujeme s jednotlivými písmeny arabské abecedy, s poznáním jednotlivých hláskových kořenů dokonce i porozumíme některým slovům. Tak například, kořen: **d-r-s**; a z toho odvozeniny – on studoval (studovat): **darasa**; on studuje: **jadrusu**; škola: **madrasa**; učitel: **mudarris**;

školní lekce: **daršun**... Není to jednoduché, chce to praxi poslechu a rozšiřující se slovní zásobu, ale není to nemožné. Arabština není jazykem barbarů, není to jazyk nějaké spodiny, nějaké lidské podskupiny! Jak jsem již v jednom z předchozích dílů napsal arabština je jazyk velice blízký hebrejštině a aramejštině. Je to dokonce jejich rodná sestra, spolu se syrštinou. Všechny tyto jazyky patří do rodiny tzv. semitských jazyků. A jakým jazykem hovořil náš Pán Ježíš? Zřejmě aramejsky! Tedy jazykem velice blízkými arabštině! Tedy první závěr zní: skrze arabštinu se dostávám blíže k našemu Pánu Ježíši Kristu!

Vedle toho si také můžeme všimnout toho, co napsal svatý Pavel v listu Filipánům: „Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe změřil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.“ (Fil 2,5-11)! Jestliže jsme křesťany a jestliže bereme za svůj Ježíšův misijní příkaz, který pronesl po svém Zmrtvýchvstání svým jedenácti učedníkům a který zněl: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28, 18-20), pak to znamená, nejen abychom cestovali po celém světě a všude hlásali Kristovu radostnou zvěst, ale abychom se i učili jazykům těchto končin světa a jazykům celého světa, abychom do těchto jazyků překládali Bibli a zvláště Nový Zákon, abychom cizími jazyky sloužili mše svaté, abychom cizími jazyky oslovovali chudobné, potřebné, opuštěné, nemocné, aby tak i oni poznávali Krista a jeho pozemský život jejich jazykem. My totiž musíme pomoci rozdílným jazykům a kulturám v jejich vlastním očištění, uzdravení a vyvýšení se skrze Kristův kříž. Je tedy jakousi naší misijní povinností, učit se všem jazykům, aby totiž k slávě Boha Otce každý jazyk světa mohl vyznávat: *Ježíš Kristus jest Pán*.

K tomu je jistě vhodné připomenout, že se při Letnicích plnost Ducha svatého projevila mluvením v cizích jazycích. Z uvedené pasáže, jakoby prosvítalo, že lidské porozumění byl, a dodnes i je, dar Ducha svatého! Nemůžeme si porozumět, pokud se navzájem nerespektujeme, pokud se navzájem nenávidíme, pokud se navzájem nemilujeme! To právě láska, ten význačný rys Ducha svatého, v nás zapaluje oheň porozumění tomu druhému, tomu jinému! A zdaleka nejde jen o porozumění si v cizím jazyku, jakékoliv porozumění je závislé na vzájemném respektu, vzájemné upřímnosti, oboustranné trpělivosti, závislé na vnitřní chuti si porozumět a toto všechno neplyne z ničeho jiného než ze vzájemné lásky.

Když jsem u těch Letnic, nezapomínejme, mí draží Semilané, přátelé a spolu-fárníci, že Češi, ani žádní jiní Evropané při Letnicích nebyli, ale Arabové ano!!! To oni přijali Ducha svatého!!! Nekývejte hlavou, ale schválně si uvedené pasáže druhé kapitoly Skutků apoštolských najděte a přečtěte (srov. Sk 2,1-12). A propos: budete zírat, co tam bylo za národy: Mezopotámci (tedy dnešní Iráčani, možná i Íránci), Egypťané, Libyjci, ...

Vratme se však k začátku tohoto dílu: pronesl jsem, že obavy o mé pravověří vycházejí z představy, že poznání jiného náboženství vede ke smrti. Ptám se však: může vůbec *poznání* vést ke smrti? Není spíše *poznání cestou k pravdě*?

Panno Marie, naše Paní Arábie, oroduj za všechny obyvatele arabských zemí, za zde žijící křesťany a za zde žijící lidi dobré vůle, v neposlední řadě také prosíme, oroduj za Semilany!

Váš i Kristův poutník k Arabům, Lukáš

Z VRABČÁKU K NILU

Díl šestý: O Káhiře poprvé

Nevím, jak Vy, ale já nejraději poznávám cizí města pěší procházkou. Skutečnost, že kdejaké město má metro a hustou síť linek autobusů případně tramvají, má jistě něco do sebe. Rychlost přemístění z bodu A do bodu B je teoreticky lehcí odhadnutelná. Zvláště metrem se takto dá skvěle cestovat. Metro nezná zácpy, dávání přednosti v jízdě, čekání na červenou na rušné křižovatce. Nemohu si ovšem pomoci, ale z metra, ani tramvaje město nepoznám. Jistě získám (nebo mohu získat) základní orientaci. Získám přehled o hlavních tepnách, o určitých budovách i o přibližné vzdálenosti. Ale město takto nepoznám.

Poznat město, totiž znamená, poznat jeho „ducha“, „genius loci“, jak říkávají latiníci. A tento „duch“ je často spojen se spočínutím, se strávením času, s delším časovým úsekem, s rozvahou, se zastavením, s navštívením zapadlých – nikoliv turisticky „profláklých“ míst a zákoutí.

Každé odpoledne, hned po obědě se vydávám na větší či menší pěší túru. Má to několik výhod: 1) neusnu; 2) pomodlím se růžencem; 3) udělám něco pro zdraví. Nechodím daleko. Jen tak na hodinku. Mám jasnou strategii, nejprve poznat nejbližší okolí, později poznat vzdálenější okolí a po čase i další části Káhiry, věd. jak dojdám i pyramid, starobylé islámské čtvrti, veliké Citadelly, koptské čtvrti, atd... Protože bydlím na jednom z káhirských ostrovů na řece Nilu, přesně na ostrově s názvem az-Zamálek (či al-Gezíra), pak jsem prozatím svůj úmysl poznávat Káhiru, zaměřil na tento ostrov.

Abyste pochopili, on je to poměrně veliký ostrov. Od severu k jihu může mít něco kolem pěti kilometrů, od západu k východu necelý kilometr. Ostrov se pomyslně může rozdělit na dvě poloviny – severní a jižní. Jeho severní část zaujímá zastavěná čtvrt, plná úzkých jednosměrných, ale i širokých několika proudivých ulic, mezi nimiž do výše ční čínžáky a věžáky. Je tu spousta velkých i menších vil, které slouží jako ambasády mnoha zemí světa. Jižní část pak zaobírá rozlehlý sportovní klub, který ve svém areálu skýtá mnohé příležitosti k fotbalu, volejbalu, golfu, jezdeckví, plavání... V této části ostrova také sídlí anglo-americká nemocnice a hned vedle ní se tyčí káhirská věž (tzv. El-Borg) - takový káhirský žižkovský vysílač. Má na výšku 187 metrů a poskytuje nádherný kruhový rozhled na mnoha milionovou káhirskou aglomeraci. Ještě jsem tam nebyl, ale chystám se tam!

Celý az-Zamálek je v podstatě neskutečně zelený. Je tu spousta dřevin, trav, květin. Na celém ostrově tak nalezneme množství zahrad, z nichž některé jsou zpřístupněny, některé jen tušíte, když je lemují bohatě obrostlé a dnes i rozkvetlé plot. Celý ostrov je poměrně poklidnou čtvrtí, kde sídlí množství ambasád, je tu několik kostelů, několik mešit, na větších třídách jsou velké hotely slavných jmen – Marriott, Hilton,..., nalezneme tu přepychové obchody s motorkami Harley-Davidson, špičkové obchody s „hadry“ – tedy se ošacením... U břehů ostrova kotví mnoho větších či menších lodí a lodiček. Skrze ostrov vedou od východu k západu tři hlavní dopravní tepny, které spojují pravý a levý břeh Nilu – nutno dodat, že je na nich stále obrovský provoz. Na všech těchto mostech jsou i chodníky pro pěší. Pamatuji se na můj večerní příjezd do Káhiry, když jsem z taxíku na těchto mostních chodnících viděl celé rodiny vyseďávat na umělohmotných židlích. Bylo již pozdě večer a tma nad Káhirou dávno převzala vládu. O to větší prostor ponechala pestrobarevnému představení lodí kotvicích na Nilu. Jejich barevné závoje, neonové nápisy a blikající ozdoby činily z obyčejného pohledu z chodníku mostu k Nilu neobyčejné představení, zvláště tím, že se barvy neskutečně živě odrážely od hladiny slavné řeky. I já z auta jsem byl tím pohledem doslova unesen.

Ale vratme se k vyprávění. Každý most, když se přibližuje k ostrovu az-Zamálek má odbočku pro ty, kteří chtějí vjet dovnitř ostrova. Ti ostatní, kteří jen projíždějí, zůstávají ve svých pružích a pokračují po silnici, která je vystavěna na mohutných nosných pilířích, v asi pěti metrové výšce nad úrovní ostrova. Pod těmito silnicemi jsou další silnice, které již kopírují terén ostrova a stávají se ostrovními dopravními tepnami. Na asfaltu jsou sice namalovány dva jízdni pruhy, ale to se spíše bere jako označení směru. Tedy Káhiřané tu stojí v autech, ve třech až čtyřech řadách vedle sebe, když je oddělují doslova centimetry vzdáleností. Mezi auty proklíčkávají motorkáři a cyklisté. Ovšem nejsou to obyčejní cyklisté, jejich kola připomínají naše legendární kola „ukrajiny“ a většinou to jsou poslíčci, kteří si takto tvrdě vydělávají na živobytí. Jeden na hlavě veze dlouhý prkenný tác, na kterém má asi tisíc arabských chlebů. Jednou rukou řídí, druhou rukou si tento tác přidržuje. Ten tác mu daleko přesahuje délku kola, může mít tak 2,5 metru, široký je tak metr.

Druhý cyklista veze na hlavě úzký prkenný tác s rantlíky a v něm nějaká podivná dřevěná „udělátka“. Fascinuje mne, že jede v protisměru a obě ruce drží na říditkách. Dřevěný tác je dlouhý také tak 2,5 metru a on si v poklidu kličkuje v několika proudovém provozu v protisměru, když přitom má na hlavě několika kilový náklad!

U motorkářů je zase zajímavé, že absolutní většina z nich nenosí helmu. Vidíte jim přímo do očí, když na vás troubí a gesty připomínají, že máte zrychlit krok. Chlapům se jistě bude líbit, že jsem tu zahlédl „Čezetu, Jawu“ ovšem vesměs všechny tyto motorky jsou v neuvěřitelně špatném stavu. Občas tu ovšem projede luxusní nabýlkaná varianta Harley-Davidson či Hondy,... většinou v nesilniční úpravě. Ty naše „Čezety, Jawy“ jsou vesměs dosti staré a moc zachovalé také nejsou. Alespoň na první pohled. Ovšem jak jsem již pochopil – tady nejde o to, jak motorka či auto vypadá, ale že jede!